

[Elgaard.]

indrømme, at indtil for godt et år siden var mit synspunkt noget pessimistisk.“

Jeg ved ikke, hvor meget eller hvor lidt vægt de enkelte medlemmer vil tillægge denne vurdering udefra af vore forhold, men jeg ved præcis, hvor megen vægt i hvert fald det socialdemokratiske parti lægger på, at det samarbejde, som Danmark er gået ind i også med dette partis tilslutning, bedømmes efter samme linier, og efter denne bedømmelse står Danmark ganske godt. Det er derfor ikke værd, at vi selv søger at gøre billedet af vore politiske og økonomiske forhold ringere, end det er.

Atlantpolitikken og den udenrigspolitiske situation skal jeg iøvrigt ikke komme ind på ved denne lejlighed. Disse spørgsmål vil jo senere komme til behandling i rigsdagen i anledning af den forespørgsel, der er stillet til den højtærede udenrigsminister.

I såvel regeringens programerklæring som i den udførlige redegørelse, den højtærede finansminister fremsatte i forbindelse med fremsættelsen af finanslovsforslaget, har man hæftet sig ved den stigning, der i årenes løb er sket på statsbudgettet. Selv når pristigningen og det større befolkningstal tages i betragtning, er der tale om en stigning på omkring 100 pct. i forhold til 1939. En reduktion er derfor i højeste grad påkrævet.

Som et af de punkter, regeringen ønsker ændringer i, nævnes i fremsættelsestalen de resterende tilskudsordninger. For indeværende finansår vil tilskuddene til rugbrød beløbe sig til ca. 100 mill. kr., til mælk til mellem 60 og 70 mill. kr. og til skotøj til ca. 30 mill. kr. eller ialt ca. 200 mill. kr. Jeg vil ikke tage imod betegnelsen asocial, når jeg siger, at det er min overbevisning, at der på disse områder kan spares meget betydelige beløb — og jeg siger det direkte til det ærede medlem hr. H. C. Hansen —, betydelige beløb, som et stort flertal i den danske befolkning vil anse det for en fornuftig foranstaltning at spare. Derfor vil venstre meget gerne tilsige regeringen al den bistand og støtte, vi kan yde for at nå besparelser på dette område, besparelser, der hverken vil være præget af asocialitet eller skabe utilfredshed indenfor befolkningens store flertal. Jeg går også ud fra, at regeringen som hidtil har under overvejelse, hvad der skal foretages vedrørende alders- og invaliderentemodtagerne og andre mindrebemidlede, samt at regeringen vil

yde den nødvendige kompensation. Jeg vil føje til, at disse tilskud i sin tid blev indført for at holde prisniveauet nede, og når man ser bort fra de kategorier, jeg har nævnt, har ordningerne intet som helst med begrebet social forsorg at gøre.

Også på en række andre områder vil der kunne spares. I sin tale gjorde den højtærede finansminister opmærksom på de store rentetilskud i henhold til boligstøtte-loven. Det er en bekendt sag, at almindelige mennesker her i landet ikke kan forstå, at staten låner penge til 6 pct. i nationalbanken og udlåner dem til 2 pct. til byggeriet, og når man så har opført de nye boliger, er der trods de billige penge alligevel sådanne omkostninger ved opførelsen, at man i masser af tilfælde for at få lejlighederne udnyttet må yde støtte til betaling af lejen.

Jeg ved ikke, hvor meget man vil bruge boligspørgsmålet i Danmark i den politiske agitation, men jeg ved, at hvis regeringen og rigsdagen ikke vil prøve at bringe lidt mere mening i anvendelsen af statens penge, end der er i øjeblikket, vil de miste noget af deres renommé. Jeg vil derfor indtrængende henstille, at man i forbindelse med den bebudede skattereform, der — sådan må jeg forstå det — også vil omfatte spørgsmålet om præmiering af opsparing, følger det sidstnævnte problem op, samt at man iøvrigt ikke i fortsatte bestræbelser for at spare i statshusholdningen glemmer de små poster. Det er ikke det store resultat, man hidtil har nået, men kan man nå et resultat igennem en række mindre besparelser, er det værd at tage med.

I den politiske debat og endvidere i samtaler mand og mand imellem har skatternes højde i de sidste år haft en fremtrædende plads. Det er nu engang sådan, at det, man mærker og husker bedst, er udgifterne. Hvad der kommer ind, glemmer man hurtigere. Det er vel også grunden til den ikke ualmindelige opfattelse, at skatterne trods de skattenedsættelser, der fandt sted i den sidste rigsdagssamling, alligevel er steget. Forklaringen er den ganske enkle, at de fleste borgere har haft større indtægter. I det nu fremsatte finanslovsforslag er der ikke foreslået nye skatter, og det skyldes bl. a. den gunstigere betalingsbalance. Hvis denne forbedring ikke var opnået, ville det have været nødvendigt at begrænse forbruget gennem højere skatter. Det er det,